

A család csengő szavára gyűl össze a karácsonyfa alatt, ahol először közösen énekelnek (ÉE 43).

Mennyből az an - gyal le - jött hozzá - tok,
pászto - rok , pászto - rok , hogy Betle - hem - be
si - et - ve men - vén lás - sá - tok , lás - sá - tok.

2. Istennek fia, aki született – jászolban, jászolban, –
ő leszen néktek Üdvözítőtok – valóban, valóban.

Ezután valamelyik gyerek fölolvassa Izajás próféta jövődölését.

Olvasmány Izajás próféta könyvéből. A nép, amely eddig sötétségben járt, nagy fényességet lát. Azoknak, akik eddig a halál árnyékának tartományában éltek, fényesség támad. Gyermekek születnek nekünk és Fiú adatik nekünk és a fejedelemség az ő vállán lesz. És ez lesz az ő neve: Csodálatos, Tanácsadó, Erős Isten, a jövő korszak atyja, a Békesség Fejedelme.

Ez az Isten Igéje. V: Istennek legyen hála.

3. Mellette vagyon az édesanyja, – Mária, Mária: –
barmok közt fekszik, jászolban nyugszik – szent Fia, szent Fia.

4. El is menének köszöntésére – azonnal, azonnal, –
szép ajándékot vivén szívökben – magukkal, magukkal.

5. A kis Jézuskát egyenlőképpen – imádják, imádják, –
a nagy Uristent, – ilyen nagy jóért – mind áldják, mind áldják.

Ezután egy másik gyerek fölolvassa a karácsonyi evangéliumot.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (2, 1-14). Ebben az időben történt, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ezt az első összeírást Cirinus, Szíria

helytartója bonyolította le. Mindenki elment a saját városába, hogy összeírják. József is fölment Galilea Názáret nevű városából Judeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják feleségével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. Ott-tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.

Pásztorok tanyáztak a vidéken kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal megnyugtatta őket: „Ne féljete! Mert nagy örömet adok tudtul nektek és majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok? Krisztus az Úr, Dávid városában. Ez lesz a jel: találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.” Egyszeriben menynevei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette Istent ezekkel a szavakkal: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereknek!”

Ez az Isten igéje. V: Istennek legyen hála.

Ezután gyűjtjük meg a karácsonyfa és a betlehem fényeit, majd újabb ének következik (ÉE 26):

Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek !
Az an - gya - li se - re - gek vi - gan így é - ne - kel - nek :
Di - cső - ség , di - cső - ség Is - ten - nek !

2. Békesség földön az embernek! – Békesség földön az embernek! – Kit az igaz szeretet a kis Jézushoz vezet: – békesség, békesség embernek!

Ezután a gyerekek énekelhetnek vagy szavalhatnak a kis Jézusnak, esetleg fölolvashatunk egyet az alábbi elmélkedések közül.

[Michel Quoist: Tudj örülni!] Küzdesz kínlódsz, verekszel, hogy elérd a boldogságot; futóhoz hasonlítasz, aki meg akarja nyerni a versenyt anélkül, hogy ismerné a célt. Állj meg előbb, keresd az utadat! Boldogságod útja nem személyekből, dolgokból indul ki, hogy hozzád vezessen. Belőled indul ki, hogy másokhoz vezessen.

Szomorú vagy. Miért? Senki nem vette észre munkádat, sikereidet, erőfeszítéseidet. Mondanivalód van és nem hallgatnak meg, nem szeretnek. Kérj bocsánatot Istentől szomorúságodért, azután figyelj másokra. Kérdezd őket, hallgasd meg őket, érdeklődj munkájuk iránt, csodáld képességeiket, állapítsd meg érdemeiket... és a többiek, tudtukon kívül, megszabadítanak majd kinjaidtól és örömet szereznek neked.

Az öröm akkor kezdődik, amikor abbahagyod saját boldogságod keresését azért, hogy megkísérelj másokat boldoggá tenni. Ha szomorú vagy, állj meg és kutasd az okát, szíved mélyén mindig az önmagad keresésének nyomait fogod felfedezni. Ne nyugodj bele. Add Istennek, amit féltékenyen magadnak tartogattál, aztán feledkezz meg magadról és gondolj a legközelebbi felebarátodra.

Az ember tragédiája az, hogy korlátozottak az eszközei és korlátlanok a vágyai. Emberileg nem is lehetsz teljesen boldog. Csak Isten tud kielégíteni. A nyugtalan ember szívében a boldogságszomj nem egyéb, mint Isten szomjazása. Jaj az elégedetteknek, akik teletömték magukat gyönyörökkel és elfojtották végtelen vágyaikat. Ezzel szemben boldogok, akik még éheznek. Az öröm az ajándékozás gyümölcse, de az ajándékozás önmegtágadást, önfeláldozást jelent. Így az öröm az újra megtalált élet, amelyről már lemondottunk. Örömed akkor lesz igazán élet-erős, ha szoros kapcsolatban maradsz Krisztussal. Istenben csak Öröm van, mert csak adás van. Isten az Öröm és ha átadod magad Istennek, az örömmel adod át magad.

[Carlo Carretto: Én Istenem, én gyermekem!] Aki élt sivatagban, az tudja, hogy mi a homokvihár. Hogy fogalmatok legyen róla, csak annyit mondok,

hogy fényes nappal be kellett kapcsolni az autó fényszóróját, hogy egyáltalán látni lehessen az utat, és hogy a hevesen pattogó homokszemcsék az ablaküveget és a zománcot valósággal lecsiszolták.

Egyetlen menedékem a barlang lett. Úgy gondoltam, hogy éjjel-nappal itt maradok, mert nem akartam megszakítani a magambaszállás idejét. Éppen imádkoztam a barlangban, amikor látom, hogy Ali, a környékbeli pásztorgyerek a legnagyobb izgalommal ront be, kezében a pásztorbottal. „Gyorsan gyere, Carlo testvér! A birkák elpusztulnak a homokban! Elvesztek... segíts!”

Rohantunk az autóhoz, bevágtuk magunkat és irány a szélkavarta sivatag, az örvénylő homok, amely csaknem megvakított bennünket. Ebben a pokolban nem volt könnyű megtalálni a birkákat. Rémtűn, bágyadtan és céltalanul szaladgáltak ide-oda az időközben kitört eső- és homokviharban. Miközben az autót vezetve arra ügyeltem, nehogy eltévedjünk, Ali a birkákra vetette magát és egyiket a másik után a kocsiba gyömösölte, úgy, ahogy voltak, kimerülten és bénultan a félelemtől. Sikerült a birkákat a barlangba vinni, amely a lélegzetállító orkán elől az egyetlen lehetséges menedék volt. A kis barlang tele lett gyapjúval, bégetéssel, erős birkaszaggal. Én sürgető szükségét éreztem annak, hogy imádkozzam és hirtelen beláttam, hogy ezzel a zürzavarral nem is jártam rosszul. Talán épp ezáltal részesülhettem egy olyan éjszaka élményében, ami nem is lehetett volna súlyosabb.

Előttünk volt a karácsony. Barlangban voltam egy pásztorral. Fáztam. Birkák, trágyaszag. Valóban, semmi sem hiányzott. Leszállt az éjszaka. Odakinnt még mindig tombolt a vihar a sivatag fölött. Most egész csöndes lett a barlang. a birkák minden talpalatnyi helyet elfoglaltak. Ali a burnuszába burkolózva aludt, fejét egy kövér birka vállára hajtotta. Lábánál két báránka feküdt.

A messzeség közel jött, Isten gyermekké lett. Fölfogjátok, mekkora fordulat ez? Igazán megtörtént, hogy egy asszony teljes igazságként mondhatta: „Én Istenem, én gyermekem.” Most már nem félek. Ha Isten ez a kisgyerek, aki istállóban, szalmán fek-

szik, Isten nem félelmetes többé számomra. Az apámtól félhetek, különösen ha még nem ismerem, de egy gyerektől nem! Nem félek többé, most már nem. Békesség van bennem, ami elűzött minden félelmet. Nem marad más számomra, mint az erőfeszítés, hogy megtartsam a hitet. Hinni annyi, mint világra hozni. A hitben itt és most világra hozni Jézust.

Minden olyan, mint akkor volt. Az állatok melege fölmelegíti a barlangot, úgy, mint akkor.

Végül a család fő a következő könyörgést mondja:
Istenünk, ki ezt a szent éjszakát az igaz világosság fölragyogásával fénylővé tted: add meg, hogy amint most e világosság titkát szemléljük a földön, úgy annak örömeit is megizlelhessük majd a mennyben. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. V: Amen.

Koltai András, 2006.

Hogyan ünnepeljünk a családban?

Karácsonyi gyertya- gyújtás